

Hermida es diploma olímpicament en BTT

El ciclista ceretà va quedar a tan sols 22 segons de poder pujar al somiat podi olímpic

Joan Antoni Hermida va entrar **directament** a l'elit en el debut **als Jocs**. El ciclista ceretà va disputar una gran cursa i, tot i no poder-se penjar una medalla, torna a casa amb un merescut diploma olímpic

TONI MATA IRIU
Fairfield (Sydney)

Vint-i-dos segons són una distancia tan mínima que serveixen, entre altres coses, per guanyar la medalla d'or en els 200 metres femenins d'atletisme. Amb vint-i-dos segons n'hi ha prou per acabar-se un cafè que es pren de pressa i corrent, per concertar una cita amb un amic amb una trucada al mòbil, per sucuar una bona llesca de pa amb tomàquet. Vint-i-dos segons és la mesura d'una medalla olímpica, com la que ahir es va escapar al ceretà Josep Antoni Hermida en la cursa de ciclisme de muntanya dels Jocs de Sydney.

Pero la justícia no és parlar de recompenses que s'escapen sinó de fites històriques. El jove corredor de Puigcerdà va marcar una nova fita en la seva imparabile trajectòria esportiva i va pujar fins ala quarta placa en una cursa en què ell només era un convidat. Totes les pressions requeien en el francès Miguel Martfnez, posterior campió, en els suïssos Thomas Frischknecht i Christoph Sauser, en els holandesos Bart Brentjens i Bas van Dooren i en el belga Philip Meirhaeghe. Fins i tot en el local Cadel Evans. Pero no en Hermida, el vigent campió europeu i mundial en lacategoria sub-23. El ceretà, ja instal·lat definitivament a l'elit, acudia a Sydney sense necessitat de demostrar res a ningú. Pero quan el caràcter mana més que els pronòstics, quan la talla d'un campió es vol expressar sense necessitat de dades de naixement, s'incita la lògica a recular i la sorpresa, que no ho és tant, esdevé un somni fet realitat. Josep Antoni Hermida només es va aturar davant una caiguda, a la quarta volta, i el consegüent problema mecànic de la bicicleta que se'n va derivar. Sense aquest cop d'infortuni Hermida hauria continuat endavant amb el seu pla: atacar, atraparels líders, reposar una estona i tornar a atacar.

Frischknecht va sortir volant i va agafar de seguida prop d'un minut a la resta de rivals, que es barallaven amb intensitat per no perdre el tren de les medalles. El suís, però, va pagar cara la gosadia i ala penúltima volta, quan la cursa ja vivia a un ritme infernal i cardíac, va ser atrapat per Martínez, Meirhaeghe, Sauser i Van

LA-I-ORNA

Unsingular paratge per a-la final de BTT

L'escenari on ahir es va disputar la cursa olímpica de muntanya és un dels paratges més singulars que mai han trepitjat ambles seves bicicletes els millors ciclistes del món. Fairfield City Farm és una granja en funcionament, un autèntic habitat agrícola on ahir milers d'espectadors van assistir a la batalla sense treva per les medalles al costat d'uns recintes on tranquil·lament reposaven ovelles vaques, cangurs, coales i emús. La voluntat dels organitzadors d'integrar el camp i la ciutat en espais comuns s'expressa amb una evidencia indiscutible. El circuit, pero, no tenia res a envejar a cap altre. Pujades exigents, baixades picades, passos de trial i un públic evocat a animar les gestes dels corredors fins al darrer alè, des de l'entrada victoriosa a meta del francès Miguel Martfnez fins a l'esforç d'un ciclista kenyà que va acaparar tot el protagonisme ales pantalles gegants en oferir una espectacular caiguda.

Dooren. Hermida feia estona que llançava l'ham per pescar els de davant. Pero li va sobrar mala sort i li va faltar temps. Va creuar setè per meta en el penúltim pas, va ser quart a l'hora de la veritat, disparant tothom amb un somriure enorme quan va aturar el seu cronometre i es va adonar que havia estat quart.

El simpàtic i extravertit ciclista de Puigcerdà es va quedar sense medalla perquè rere Martínez i Meirhaeghe va arribar Sauser 22 segons davant seu. Vint-i-dos segons que poden ser un infern si el guardó és una medalla. Vint-i-dos segons que no són res si el premi és el futur. 1 a vegades que una medalla és una anècdota. Ahir, Hermida es va penjar el reconeixement de tota la comunitat ciclista.

EFE/BERNARDO RODRÍGUEZ

Joan Antoni Hermida en acció. Tot i una caiguda, el ceretà va obtenir un brillant quart lloc

«Per a mi, aquest quart lloc és com si hagués pujat al podi i fins i tot molt més»

TONI MATA IRIU/Sydney

La satisfacció se li dibuixava d'orella a orella després d'una cursa sensacional. Josep Antoni Hermida es va quedar a un pas de la medalla de bronze, pero no estava, en absolut, decebut. «Estic molt content, perquè aquesta quarta plaça té el sabor d'una medalla. Per a mi és com si hagués entrat al podi i molt més».

Hermida va comentar els problemes que el van privar de disputar el títol olímpic sense dissimular un cert regust amarg. «A la quarta volta he anat per terra i la

cadena de la bicicleta s'ha enganxat, s'ha doblegat. Arran d'això ja no s'ha mantingut estàtica, anava saltant, fent estranys, i no he pogut mantenir un ritme i una cadència de pedaleig òptims. Això ha dificultat la cacera dels primers, pero crec que, malgrat tot, he fet una cursa fantàstica». El corredor de Puigcerdà va continuar explicant que «tenia la intenció d'atacar a la quarta volta per intentar atrapar els del capdavant, llavors prendre'm un respira la cinquena i sisena passades pel circuit i fer una darrera volta molt ràpida, com així

ha estat. Llàstima que no s'ha pogut completar per la caiguda».

Ara, el futur s'obre generós en l'horitzó d'Hermida. «Espero que això presagiï un futur esperançador. Pero sóc conscient que encara he de treballar molt de cara a les properes competicions. L'any passat vaig notar un canvi a la nova categoria, pero en aquest he intentat dominar entre els sub-23 i ja he fet bons resultats amb els corredors de la categoria elit a la Copa del Món. Acabar la temporada amb aquest quart lloc als Jocs Olímpics és increïble».